

Les meves paraules

Les paraules em commouen, m'estressen, em neguitegen, m'alegren, em fan somiar, donen forma a les meves idees, expressen els meus sentiments, m'apropen i em vinculen, m'ajuden a entendre i entendre als altres. Què seria de mi sense elles?

Llegir-les, descobrir-les i inventar-les. Per mi es màgic quan trobo la paraula adequada que em permet expressar un concepte complex de manera senzilla.

Diuen que les persones a nivell general utilitzen 300 paraules en el seu dia a dia, les persones que llegeixen de manera habitual unes 500, també diuen que Cervantes en va fer servir unes 8.000 quan va escriure El Quixot i tot i així no arribaven al 10% de les possibilitats del llenguatge. Aquesta reflexió em fa pensar en la frase de Wittgenstein:

"Els límits del meu llenguatge són els límits del meu món"

Penso en el seu significat i m'esgarrijo. Si quelcom no ho se expressar el meu món s'empetiteix, per tant cal que m'esforci.

I em pregunto com és el meu món d'ample o petit i començo a fer un exercici.

Faig l'exercici d'anar escrivint les paraules que se i m'adono que totes elles surten com un raig, començo per una i per simpatia o contagi totes les relacionades van sortint. I faig la prova de començar amb un paraula neutra i em surten paraules neutres, si es una d'alegre els meus dits volen pel teclat alhora que somric, però també he provat de encetar la llista per una paraula punxeguda i renoi quin mal que fa, els dits teclegem amb ràbia i ganes d'acabar. És un exercici curiós i m'adono que tal com em passa a mi al fer l'exercici si enceto el diàleg amb una persona amb un paraula amable, per contagi, l'altre també serà amable, encara que el que digui no li agradi, mentre que si inicio la conversa amb un paraula agressiva estic encenen una metxa que acabarà fent explotar el que podia haver estat una entesa.

També em pregunto on van les paraules que es perden? Quan quelcom no es diu es perd, cau en l'oblit i desapareix. Personalment com que soc de poble hi ha paraules o expressions que en els entorns on em bellugo només les dic jo i de vegades la gent es queda parada perquè no les han sentit mai, son paraules de casa que deia la meua iaia i encara diuen els meus pares o que es diuen per el poble i que jo les tinc incorporades. Quan alguna em surt tant de dintre me'n sento custòdia, orgullosa de dir-la encara. Algunes paraules com gormand, anar conill, ensacar (la roba), feixa, testet, engarristar-se, grupal, grataculs, pixallits, xixinar, carrall, trumfo, apríat, estàs espatllat, pahisa, era, cavaguet, xadell, escotorit, rosta, xicoies, cabassa, esmolet, escarrabillat, "en va llest" (per expressar diligència i rapidesa) "és com la cua del bolet" , poc aclarida, xaruga, denerit, quisso, prou (per dir que si sense gaire convenciment) enfutimada, Deu me'n guard, eixarreït, ensacades (del carbó), "Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no ens deixeu" que encara dic quan trona, péixer, pioc, fatxiga...

"Els diccionaris són plens de paraules gratis i certes" diuen els d'Antonia Font a la cançó "Me sobren paraules" Jo no crec que siguin certes, penso que només son i que no son gratis, totes tenen valor, algunes et donen i altres et prenen. Cal ser espavilat i saber triar be les que fas servir i indagar les que no fas servir. Som responsables de les nostres paraules.

La paraula que més m'agrada és "nena" perquè em transmet alegria, espontaneïtat, innocència, amor, puresa. La segona "nosaltres" perquè en ella puc compartir i fer-me. N'hi han moltes que m'agraden: t'estimo, amor, vine, tendre, conèixer, fer, ser....

La paraula que menys m'agrada és "pecat" perquè no m'agrada la submissió a tercers, m'estimo més l'exercici del lliure albir en la responsabilitat i l'ètica personal.

Què bonic ha resultat jugar amb les paraules.

Àngels Ferrao